

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. I. Adalberonis, unico Martyrologio inscripti, antiquus cultus Lambaci
probatur: Vita et libellus miraculorum, atque altera Vita metrica,
recidenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

DE S. ADALBERONE

EPISCOPO HERBIPOLENSI ET CONFESSORE

LAMBACI IN AUSTRIA SUPERIORI.

COMMENTARIUS PRÆVIUS.

§ I. Adalberonis, unico Martyrologio inscripti, antiquus cultus Lambaci probatur: Vita et libellus miraculorum, atque altera Vita metrica, recudenda.

ANNO MXC.
Inter marty-
rologos soli

Herbipolis, alias Wireburgum, Germanis Wurtzburg, Germanice in Franconia apud Mœnum civitas, insignem episcopatum habet, a S. Bonifacio, archiepiscopo Moguntino ac martyre, probante S. Zacharia Papa, institutum, cujus episcopus suæ ditionis principatu, atque inter Franconiæ principes ducatu gaudet. De primo hujus sedis episcopo S. Burchardo agendum in hoc Opere nostro erit ad diem 14 Octobris, quo ille Romano Martyrologio inscriptus legitur. Alterum ejusdem civitatis antistitem S. Brunonem cum eodem Martyrologio dedimus die 17 Maii; hodie vero memorandus venit proximus hujus Brunonis successor B. Adalbero, Adelbero etiam atque Albero nonnumquam appellatus, qui sæculo XI pro Sede Apostolica multa a schismaticis passus, et e sede sua semel iterumque pulsus, postremos vitæ suæ annos apud Lambacense, quod in hodierna Austria Superiori fundaverat, Ordinis Benedictini monasterium in pace cœgit, ibidemque sepultus plurimis miraculis claruit, et antiquum cultum obtinuit.

Castellano
noti probatur
cultus anti-
quus

2 Vere de illo Sigismundus Calles, Societatis nostræ scriptor, tom. I Annalium Austriæ pag. 410 in elogio ejusdem pronuntiavit: Vita ipsa inter sanctos pro Ecclesia labores acta; mors pro Dei causa in exilio obita satis demonstrant, nec vivere ipsum sanctius, nec mori felicius potuisse. Nec vero defuere ad tumbam illius miracula, nec antiquus annuus cultus; ut vehementer admirer, nomen ejus nullis, nec Germanico quidem vulgo Canisiano, Martyrologiis inscriptum legi, præterquam in Universali Castellani, in quo ad diem 6 Octobris breviter Gallice dicitur: Viriburgi S. Adalbero episcopus. Ac merito quidem Castellanus in sacris Fastis ei locum dedit, recteque ad hunc diem; at Viriburgi, seu Herbipoli cum annuntiare non debuit, ubi is episcopus quidem fuit, non tamen obiit, nec sepulturam, nec fortasse etiam cultum unquam obtinuit; sed Lambaci in Austria Superiori, in cujus loci monasterio ipsum, si non (ut verisimillimum est) multo prius, saltem sub finem sæculi XII et ineunte XIII fulsisse miraculis annuaque veneratione die 6 Octobris publice honoratum fuisse, constabit ex dicendis; pauca tamen prælibemus.

3 Diem 6 Octobris saltem sæculo XII non multum inchoato annuæ B. Adalberonis memoriæ Octobris Tomus III.

sacrum fuisse, diserte tradit anonymus auctor libelli miraculorum, quem eo tempore scripsisse, infra probabimus. Nam cap. 22, apud me num. 37, ubi, dum de redditu mulo puero apud B. Adalberonis tumulum loquela sermo fit, ista legere est: Instabat siquidem anniversarius dies beati confessoris Alberonis episcopi, qui semper octava die Angelorum occurrit, quo plurimi causa orationis Lambacensem locum student invisere; cum quibus etiam parentes dicti pueri, ipsum secum ducentes, divina spe animati, et meritis beati Præsulis confisi, iter arripere etc. Octava dies Angelorum, seu Dedicatiois S. Michaelis archangeli, quæ Dedicatio die 29 Septembris recolitur, dies 6 Octobris est, qua proinde die annua B. Alberonis, seu Adalberonis festivitas certe jam sæculo XIII agebatur, cum magna populi frequentia, quamque ipsi emortualem fuisse, suo loco vulebimus.

4 Ad ejusdem cultum pariter faciunt vetus Hymnus, Antiphona et Oratio ex antiquis Bibliothecæ Lambacensis Mss. codicibus eruta vulgataque a reverendissimo Joanne, ejusdem monasterii abbate, de quo infra pluribus. Interim hæc accipe:

Oratio rithmica ad beatum Adalberonem episcopum.

O felix confessor Christi,
Adalbero, qui fuisti
Hic in terris Deo gratus,
Nunc in cælis sublimatus;

Afflictorum consolator,
Et mœstorum liberator,
Mihî pius sis adjutor
Et ab omni clade tutor:

Sic ut tuum exoramen

Cunctis prosit ad solamen,
Qui te quærunt mente pura,
In quacumque manent cura.

5 Precor tuam pietatem

Et mirandam sanctitatem,
Ut in mea paupertate,
Animæ fragilitate,
Corporis necessitate,
Membrorum debilitate,

Mihî velis subvenire,

Ut ne sinas me perire
Ulla causa læsionis
Vel perversæ suasionis:

Sed die noctisque hora

Pro me Christum sic exora,

57

Ut

Lambaci die
6 Octobris,
quo ille obiit.

E

Vetus de co-
dem Beato
Rhythmus

F

apud Lamba-
censes;

AUCTORIS
C. S.

Ut hic omne malum vincam,
Ipsi Deo appropinquem,
A delictis mundus solus,
Sim contritus et devotus,
Ut mortem non expavescam,
Neque reus erubescam,
Verum post hoc exilium
Valeam Dei Filium
Contemplari cum Beatis
In conspectu Deitatis. Amen.

Hactenus Rhythmus, in quarta stropha prolucior, quam in ceteris.

item Antiphona et Oratio;
* an passim?

6 Antiphona vero sic habet: Iste Homo ab adolescentia sua partim * meruit infirmos curare: dedit illi Dominus claritatem magnam, cæcos illuminare, et demones effugare.

ÿ. Ora pro nobis, beate Adalbero.
R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

ORATIO.

Propitiare, Domine, nobis famulis tuis per beati Adalberonis, episcopi et confessoris tui (qui in præsentem requiescit ecclesia) merita gloriosa, ut ejus pia intercessione ab omnibus semper protegatur adversis. Per Dominum nostrum Jesum etc. Plurimis illum post mortem miraculis effulsisse, docet Libellus de his recedendus; at, quod de curatis ab eo in adolescentia sua infirmis Antiphona indicat, nusquam quidquam repert. Hæc, nec plura de B. Adalberonis cultu legi, qui tamen ex libello miraculorum plurimum confirmabitur.

que omnia
illi locum
vindican in
Opere nostro

7 Quapropter, etiamsi ipsius nomen a martyrologis (si Castellanus excepias) neglectum fuerit, nec de hodierno illius cultu quidquam certi præterea noverim, cum tamen de antiqua atque inmemorabili apud Lambacenses publica veneratione, Beatique appellatione jam a sæculo XII abunde constet, censui eidem cum Beati titulo in Opere nostro dandum locum esse, quem etiam Majores mei variis in locis promiserunt. Quod vero apud Herbipolenses, quorum episcopus fuit, nullus, quod quidem sciam, ei cultus delatus sit, ea ratio esse videtur, quod ipse pro summi Pontificis et Ecclesie causa, cui Herbipolenses cum Henricianis schismaticis adversabantur, e sua sede expulsus apud Lambacense monasterium, tunc in Bavaria atque extra dioccesim ejus positum, exsulans, ultimos vite sue annos exegerit, in eoque (non Herbipoli) humatus, signis inclaruerit, ex quibus cultus sæpe ducit exordium.

Vitam prior
edidit Joannes
abbas Lam-
bacensis,

8 Beati Adalberonis Vitam primus, quem dixi, Joannes Lambacensis abbas ex pervetustis, ut testatur in Præfatione sua, monasterii sui Bibliothecæ Mss. codicibus erulam, una cum Vitæ B. Altmanni, Pataviensis episcopi, sanctique Gebhardi, Salisburgensis archiepiscopi, anno 1619 typis vulgavit Augustæ Vindelicorum apud Saram Mangiam viduam, quem libellum præ manibus habeo. Post Altmanni Gebhardique Vitas adjecit Libellum de signis et miraculis beati Adalberonis episcopi; et post hunc etiam alteram ejusdem Beati Vitæ metricam, quemque jam recensui Hymnum cum Antiphona et Oratione. Ex hac Joannis editione Mabillonius priorem Vitam in Actis Sanctorum Ordinis S. Benedicti Sæculi v, parte II, a pag. 665 recudit; Adalberonem Herbipolensem cum Sancti titulo eo in Opere recensens, non quod ipsum sui Ordinis unquam fuisse, cum Joanne Trithemio crederet, sed aliis de causis, quas ibidem pag. 661 exposuit his verbis.

9 Adalberoni (inquit) Herbipolensi episcopo locum inter beatos viros, qui Ordinem nostrum illustrarunt, merito concedi posse fatebitur, quicumque res ipsius gestas perspectas habebit; quamvis enim professionem monasticam eum nunquam emisissè verisimilius sit, multis tamen aliis titulis accenseri debet. Illustre quippe summæ illius in Ordinem Benedictinum propensionis argumentum simul est et monumentum monasterium Lambacense, quod a suis ipsius parentibus conditum et dotatum Benedictino Ordini addixit, in ipsum sese recepit, diuturna multorum annorum commoratione consecravit, sepultura sua honoravit; ac tandem post mortem infinitis propemodum miraculis illustravit. Trithemius præterea in Chronico Hirsaugensi ad annum MCLV, et iterum ad annum MXX cum nostris accenset, quem ante adeptum episcopatum monachum et abbatem Lambacensem fuisse, scribit. Trithemium de hisce conveniam postea; nunc de Beati Vita sermonem prosequamur.

D
recudit Ma-
billonius,

10 Eandem Vitam Hieronymus Pez tom. II Scriptorum rerum Austriacarum a pag. 3 inseruit, nec editionem Joannis abbatis, nec Mabillonii secutus, sed ipsummet Mss. codicem Lambacensem, qui Joanni abbati præluxerat. Neque id frustra fecit: non enim prior iste editor primigeniam auctoris phrasim tam accurate semper reddidit, quin pauca aliqua in ea mutare sibi licuisse putaverit. Nam sic ipse loquitur in sua Præfatione toti Opusculo seu collectioni Vitarum præfixa: Hi vero (qui simplicem incomplumque veterum in scribendo stilum naseant) intelligant, librum (hunc) nativo sub stylo relictum esse, hoc est, humili, et (ut erat ætatis illius, pietati magis, quam eloquentiæ studens, et rem potius, quam verborum lenocinia sectans industria) ut plurimum minus eleganti et aspero, paucis admodum, qui nimiam corpori deformitatem parere videbantur, nævis abstersis. Ordo præterea desiderabitur nonnumquam. Hactenus ille: at Pezsius, meliori consilio usus, primigenios illos nævos retinendos censuit, atque in infima cujusque paginæ ora lectiones, quas variavit Joannes abbas, annotavit. Pezii itaque editionem sequemur, varias primi editoris lectiones pariter observaturi.

denuo vulgavit Pezsius ex autographo.
E

11 Codicem suum Lambacensem sæpe laudatus abbas anno, ut dictum est, 1619 pervetustum appellavit, Vitamque ipsam jam tum ante quadringentos annos conscriptam fuisse asseruit; vereque sæculi XII inventis seu non admodum multis annis inchoati esse, probant Mabillonius Pezsiusque ex Libello miraculorum, qui eundem cum Vita auctorem habet. Libelli enim auctor in Præfatione profitetur, se, prætermisiss miraculis antiquioribus, solum pauca relaturum ex iis, que ipsemet viderat, audieratque, ac suis (ut loquitur) manibus contractaverat: idem cap. I, apud me num. 3 narrans miraculum ad B. Adalberonis tumbam obtentum, rei gestæ tempus adscripsit hoc modo: Acta sunt hæc eodem anno, quo beati Virgiliti (Salisburgensis episcopi) ossa sunt revelata, in vigilia sancti Johannis Baptistæ: nec ea veterum relatione cognovimus; quia oculis nostris ea vidimus. Atqui S. Virgiliti corpus inventum fuisse anno 1181, probant ibidem Pezsius, Baronius in Annalibus, et in horum Critica Pagius ad eundem annum, quo proinde tempore vivebat Libelli auctor.

F
Auctor Vita
majorisque
partis mira-
culorum

12 Porro cum idem ille rursum cap. 13, apud me

A me num. 49 aliud miraculum anno 1204 im-
 scriptis ante
 annum 1225:
 tratatum narret, scripsisse dicendus est jam in-
 choato saeculo XIII; quod ne post annum 1225 fe-
 cisse credatur, obstat ejusdem libelli continuator,
 dum apud Joannem abbatem et Pezium cap. 17,
 apud me num. 51, caecum ibidem anno 1225 illu-
 minatum scribit; unde colligere licet, primum Vitae
 ac Miraculorum scriptorem postremo hoc anno
 aut non superfuisse inter vivos, aut certe scribere
 desisse. Haec de tempore biographi; ad nomen
 conditionemque quod attinet, tametsi haec a ne-
 mine hactenus tradita latere saepe laudati poste-
 riores editores agnoscant, merito tamen censent,
 eundem Lambacensem monachum fuisse, probat-
 que Pezium ex ipsis scriptoris verbis, ex quibus
 id manifestum evadit. Ea igitur accipe.

fuitque mona-
 chus Lamba-
 censis;

15 In primis circa finem Prologi ad Vitam
 num. 2 sic loquitur biographus: Sed, quia gene-
 ratio praeterit, et generatio advenit, ne volubi-
 libus annorum curricula desideriosa, quae istius
 temporis facile subrepat hominibus, negligentia
 posteritas post successura oblivioni tradat ori-
 ginem Lambacensis caenobii, Fundatores ejus,
 QUIBUS SUMMAM ET AETERNAM DEBEMUS REVERENTIAM;
B insuper signa et miracula virtutesque sanita-
 tum, quibus misericordia Domini, qua plena
 est terra, tumulum BEATI PATRIS NOSTRI, episcopi
 Adalberonis, illustravit, dignum posteris com-
 mendare duximus. Deinde in Libello miraculo-
 rum cap. 7, apud me num. 18, fluvicolum trino
 nomine appellatum memorans, Tertio, inquit, ut
 praedictum est, loco LAMBACH nuncupatur, unde
 LOCUS NOSTER vocabulum sortitus est. Cum igitur
 anonymus iste Adalberoni et parentibus illius,
 velut caenobii Lambacensis fundatoribus, sese plu-
 rimum obstrictum profiteatur; cum eundem bea-
 tum Episcopum vocabulo Patris nostri honoret
 ipsumque Lambacense caenobium Locum nostrum
 appellet, procul omni dubio is Lambacensis mo-
 nachus fuerit.

sed parum
 accuratus.

14 Jam quod ad argumentum scriptio-
 nis spectat, ex praemissis satis liquet, biographum sibi
 potissimum proposuisse, originem sui Lambacen-
 sis monasterii, et miracula, quibus fundator Adal-
 bero in ejusdem ecclesia fulsit, posteritati com-
 mendare; gesta vero Fundatoris compendiose
 referre, quantum ad qualemcumque hujus Viri
C notitiam necesse ei videbatur: quod et fecit. At
 certe anonymus, in chronotaxi minime accuratus,
 personas quasdam factaque ad aliena tempora
 retulit, maxime in sede sua expulsus fuit, ut suo
 loco ostendimus. Huic Vitae subjiciam jam lauda-
 tum Libellum miraculorum ex eadem editione
 Pezii, adjectis pariter, quae hic apud abbatem
 Lambacensem variare observavit. Mabillonius ab
 hoc Libello recedendo abstinendum censuit, quod
 nihil peculiare ad illustrandam sui Ordinis histo-
 riam contineret.

Is item pri-
 mus scripsit
 Libellum mi-
 raculorum,

15 Porro, eundem esse Libelli Vitaeque scripto-
 rem, colligimus ex verbis Prologi num. 15 datis,
 quibus Vitae auctor promissit, se scripturum mi-
 racula, quibus Deus B. Adalberonis tumulum
 illustrare dignatus est, de quibus tamen nullum
 verbum in ipsa Vita reperire est; ut proinde, nisi
 Miracula ejusdem scriptoris Opusculum sit, bio-
 graphus promissis suis minime stetit dicendus
 sit. Adde etiam, quod, teste Pezio, Vitae et Libel-
 lus in eodem codice Lambacensi, eademque manu
 ineuntis saeculi XIII exarata sint usque ad Libelli
 capituli 13 finem, ut hinc quoque nihil in opposi-
 tum liceat suspicari. Dixi: Usque ad Libelli

capituli 13 finem; nam inter hoc et sequens caput
 Pezium, quod subdo, monitum aliis characteribus
 interposuit: Quae continenter in eodem cod.
 Ms. subjunguntur, B. Adalberonis miracula
 aliam quidem, sed coevam, manum praese-
 ferunt; quod idem in ultimo capite advertere
 licet. Inscriptiones vero capitum ad oram ad-
 jectae saeculum decimumquintum non obscure
 sapiunt.

16 Quam ob rem mihi verisimillimum fit, scri-
 ptorem Vitae, Libello miraculorum ad finem usque
 capituli 13 jam perducto, spatium in membrana
 reliquisse ceteris, quae eventura sperabat miracu-
 lis adscribendis (nullam enim, ut alias fieri assolet,
 isti Opusculo clausulam ibidem apposuit); deinde
 vero post illius mortem alium quemdam Lamba-
 censem monachum adjectisse miracula, quae septem
 sequentibus capitibus continentur. Sane, quod
 ibidem narratur cap. 17, apud me num. 51,
 factum dicitur anno 1225; atque ipse scriptor
 cap. 21, apud me num. 55, monachum se Lam-
 bacensem profestetur dicens: Una Sabbati venit
 multitudo copiosa... ad tumbam beati Patris
 nostri venerandam. Nam quo alio, quam sui
 monasterii Fundatoris titulo Adalberonem Bea-
 tum Patrem suum appellasset? Tertium denique,
 qui postremum, seu 25 caput eodem saeculo XIII
 adjecti, quem potius quam Lambacensem caeno-
 bitam fuisse arbitramur? Ceterum hunc quoque
 Libellum, uti et Vitam, pro more nostro in alia
 capita sic partitus sum, ut veterem eorumdem
 partitionem in margine adscripserim; ipsas vero
 antiquas capitum inscriptiones Libello praemise-
 rim.

AUCTORE
 G. S.

quem unus
 et alter au-
 xerunt.

E

17 De altera ejusdem beati Praesulis Vita, me-
 trica scilicet, cujus ex Joanne abbate supra memini,
 Mabillonius in Observationibus ad priorem Vitam
 praevius dixerat: Dabimus Vitae compendium
 metricum, quod nonnulla complectatur, quae
 in Vita desiderantur; nec tamen hoc ibidem dedit.
 At non praetermisit Pezium, sic praefatus: Quis
 fuerit, quae aetate vixerit Opusculi istius
 scriptor, ex Johanne abbate Lambacensi, qui
 id una cum Vitis et Miraculis Adalberonis Her-
 bipolensis, Altmanni Passaviensis, et Gebehardi
 Salisburgensis antistitum, ex vetustis codd.
 Mss. bibliothecae Lambacensis eruisse testatur,
 non constat; nec plura de eodem hactenus
 comperimus. Itaque laudati abbatis fide et
 exemplo jam dictum auctorem denuo prodire
 volumus, uti et veterem Rhythumum, Antiphona-
 nam et Collectam de eodem beato Pontifice,
 quae omnia ad Opusculi sui calcem idem Johan-
 nes abbas exhibuit.

Vitae metricae
 incerti tempo-
 ris

F

18 Non legebatur itaque haec Vita metrica in
 illo saeculi XIII codice Lambacensi, ad quem prio-
 rem Vitam Libellumque miraculorum exegit Pe-
 zius; cum tamen in vetusto etiam codice eam a se
 inventam testetur saepe laudatus abbas, causamque,
 ob quam B. Adalbero e sede sua exsulavit, multo
 rectius, quam biographus exponat, ac quaedam
 praeterea ab isto praetermissa doceat, hanc quoque
 ex eodem abbate post miraculorum Libellum excu-
 dam; et Poetae nomine in Commentario laudabo.
 Est vero illa sat eleganter conscripta, sed verisi-
 milititer Vita (ac forte etiam non parum) recentior;
 an ejusdem auctor etiam Lambacensis monachus
 fuerit, an S. Stephani Herbipolensis, an denique
 Schwarzigenis, seu Schwarzacensis, ejusdem
 Ordinis Benedictini caenobiorum, quorum pri-
 mum ab Adalberone Benedictinis traditum,
 alterum instauratum, poeta canit; an demum
 alterius

ac professio-
 nis auctorem
 habet: danda
 tamen est.

ACTORE
C. S.

alterius professionis scriptor, ex eodem nequeo colligere.

§ II. Illustres Beati parentes
et cognatio : pia pueritia :
educatio in episcopatu
Herbipolensi : studium in
academia Parisiensi : vati-
cinitium : monachus ei
perperam adscriptus :
elevatio ad episcopatum
Herbipolensem.

beati pater
Arnoldus comes
Lambaci,
nunc in Au-
stria.

Ab illustribus Adalberonis parentibus orsi ambo biographi, patrem ei assignant Arnoldum castris Lambacensis, tunc in Bavaria, nunc in Superiori Austria, comitem. Loci situm Carolus Stengelius in Monasteriologia Germaniae hunc tradit: Lambacense antiquum et perquam celebre monasterium in Lambachio, Austriae supra Anasum (alias Anassum, vulgo Ens fluvium) sitae oppidulo ad sinistram Trunnæ (Germanis die Traun) fluminis inter Schwaigii et Agrii fluviorum congressus loco amenissimo, duobus lapidibus a Welsio (indigenis Wels) oppido, et totidem a Cremiphano (vernacule Kremsmünster) perillustri cenobio, in Pataviensi diocesi situm, hac ratione fundatur etc. Quam accurata hæc situs descriptio sit, laud equidem dixero, ex mappis tamen geographicis non multum posse aberrare videtur. Sigismundus Calles, Societatis nostræ presbyter, in Indice topographico ad partem primam Annalium Austriae, anno 1750 Viennæ editam, eundem locum similiter in Superiori Austria (de quo nullum est dubium) paulo supra confluentes Vöglæ et Trunnæ fluviorum C statuit.

tunc in Bava-
ria siti; ma-
ter Regila e
Franconia

20 Idem Annalista de Beati patre consentiens eundem præterea Welsensem comitem fuisse, scribit ad annum 1090. Parens illi, inquit, Arnoldus Welsæ ac Lambaci comes in Austria Superiori, Bojarici tunc juris regione. Quam hic Welsam, Stengelius supra Welsium dixit, Superioris Austriae oppidum est ad Trunam fluvium situm, circa quod Adalberonem silvas habuisse, constat ex charta foundationis monasterii Lambacensis, Vitæ recedentæ inserta. In Catalogo episcoporum Herbipolensium cum eorundem iconibus, anno 1712 Herbipoli edito, Adalbero noster comes de Lambach et Scherdingen appellatur. Beati genitrix in eadem Vita Regila nominatur, diciturque fuisse matrona nobilis ex Francia Orientali oriunda. De ambobus parentibus biographo consonans poeta, addit Regilam, seu, ut habet, Regillam, de gente Weinsbergica fuisse, et de Scherdinga etiam meminisse, sic canens:

oriunda; fra-
ter Gotfridus

21 Stürps antiqua fuit, multas celebrata per oras,
De Lambach comitum, quorum alto a sanguine natus
Felix progenies, divinus Adalbero præsul.
Huic pater Arnoldus, mater Regilla, potenti

Francigenum fuerat Weinsberg de gente D creata,

Qui Lambach præter Scherdingam, multaque dictis

Oppida Franconiae magna ditone tenebant.

In mox laudato Herbipolensium episcoporum Catalogo ad iconem Adalberonis insignia nomenque Schweinsberg apposita visuntur, cujus nominis locum memorat Merianus in Topographia Franconiae; an fortasse pro Weinsberg legendum apud poetam nostrum est Schweinsberg, vel in dicto Catalogo Weinsberg pro Schweinsberg? Porro ex laudati Arnoldi comitis cum Regila Franconica nuptiis plures filios prognatos esse asserit biographus, sed solum duos nominat, Adalberonem scilicet, de quo agimus, et Gotfridum, qui an illo fuerit natu major, an minor, tacuit.

22 Ut sit, Gotfridum hunc commendat velut dignitate marchionem, virum strenuum et fortem, virum rebus bellicis aptissimum, crebris præliorum successibus fortunatum, cujus ditoni cum redivitibus circumjacentibus serviebat Putina, urbs inelyta et famosa, quæ, quasi metropolis et mater civitatum, versus Pannoniam ad Australem plagam ad arcendos hostiles Pannoniorum incursum et devastaciones antiquitus constituta fuit. Laudatus Sigismundus Calles ex his biographi verbis de Gotfrido sic conjicit: Cujus in ditone cum Butinam (quam Putinam biographus dixit) urbem olim inelytam in extremo Austriae secundæ, qua Styriam spectat, limite, castrisque ac oppidis, velut corona, cinctam, scriptor vetustus fuisse prodat, conjectura est, marchionis ejusdem dignitatem, quam idem author Gotfrido tribuit, in ea Pannonia Superioris parte, quæ Austriam Styriamque ab Hungaria dividit, gessisse. Porro Butinam, seu Putinam, in Indice topographico ibidem observat, nunc castrum esse et oppidum Inferioris Austriae, post Neustad versus Hungariam, et hodie PITEX appellari.

marchio in
Austria Infe-
riori:

23 E Beati sororibus (si plures habuerit) unicam, suppresso nomine, idem laudat biographus, de Arnoldo comite dicens: Magnæ etiam nobilitatis et ingenuitatis secundum seculi dignitatem habebat filiam, quæ nupsit Ekkeberto comiti, cujus castrum, Niwenbure dictum, in ora Eni fluminis est situm; nimirum Scherdingam inter et Passavium, quod hodieque superest, et Neuburg vocatur. Pergit biographus: Huic (Arnoldi filiae) post felicem fratrum excessum in sortem dotis urbs Putina cum omnibus ad se pertinentibus cecidit. Eiusdem illustris matronæ nomen, quod in Vita tacetur, apud laudatum Austriae Annalistam in Annotatis ad annum 1094 Mechtildis fuisse legitur, ibidemque pag. 420 et sequenti dicitur istud par conjugum in loca Deo sacrata admodum munificum fuisse, ut etiam Frombaccensis in Bavaria monasterii alteri parentes conditoresque possint censer. Eodem teste Annalista pag. 409, Ekkebertus pari de causa, ob quam B. Adalbero ex episcopatu suo expulsus in Bavaria exsulavit, id est, ob defensam Dei Ecclesiam, in Hungariam profugus vixit. Ad Adalberonem procedamus.

soror Mechtildis,
Ekkeberto comiti, pio ac munifico, nupta.

24 Beata itaque Regila (verba biographi sunt) benedictionibus dulcedinis præventa de benedictionibus concepit et peperit filium, Adalberonem dictum, benedictum a Domino fructum, in quo benedicenda fuit omnis tribus et parentela sua. At quo anno æræ nostræ Christianæ is natus est? Id vero a nemine traditum legi. Atten-

Beatus Puer,
ignoto nobis
anno natus,